

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: J. G., bytem X, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015, sp. zn. 20372/2015-610000-12, č. j. 54477-2/2015-900000-304.7,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 2. 9. 2015, č. j. 20372-19/2015-610000-12, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dne 6. 1. 2015 v 13:47 hodin jako řidič vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky X v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici R7, aniž by byl uhrazen časový poplatek, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že v odvolání se doznal ke spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Tento přestupek měl být projednán ve společném řízení s přestupkem, ze kterého byl shledán vinným. Správní orgány však společné řízení nezahájily. V doplnění odvolání žalobce navrhl výslech svědkyně V. H. a R. D. Celní úřad neshledal výslech svědků nutným, neboť by nepřinesl nové skutečnosti. Žalovaný neodůvodnil, proč neočekával přínos provedení tohoto důkazu, a uvedl, že dokazování případnými dalšími výslechy svědků, jejichž přítomnost ve vozidle byla ostatně vyloučena, nemůže vyvrátit tvrzení zasahujícího příslušníka policie, které také koresponduje s dalšími důkazními materiály. Zasahující pprap. M. K. si však nemusel spolucestujících, kteří seděli na zadních sedadlech, všimnout, neboť nezkoumal interiér vozidla. Žalovaný tvrdí, že výpověď policisty je věrohodnější než svědectví jiných osob. To je ale rozporné s judikaturou správních soudů – např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 - 40, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007 – 58, a usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 71.

V okamžiku, kdy měl žalobce údajně spáchat přestupek, se nenacházel na zpoplatněném úseku silnice, ale na silnici první třídy I/7, která zpoplatněna není a tedy není při jejím užití nutné mít vylepen dálniční kupón.

Není pravdou, že by žalobce při řízení vozidla neměl na předním skle umístěnu dálniční známku. Taková skutečnost není žádným způsobem prokázána. Pokud je skutečnost, že na vozidle není vylepený dálniční kupón, kterým se prokazuje úhrada poplatku za užití zpoplatněné komunikace, zjištěna až po zastavení vozidla, nejedná se již o přestupek. Žalobce se již po zastavení vozidla policií vyjádřil, že nějakou dálniční známku měl, ale odstranil ji. Nelze proto vyvrátit ani tuto variantu skutkového děje. Žalobce si myslel, že vylepený dálniční kupón je již neplatný, avšak platný byl. Žalobce odstranil dálniční kupón, a to vzhledem k tomu, že se již nenacházel na zpoplatněném úseku, neboť ten byl dopravní značkou IP 15b již ukončen. Žalobce přiznává, že jednal poněkud iracionálně, neboť byl stále pod mírným vlivem drog, které požil. Pořízení fotografií proběhlo až po odstranění kupónu. Žalobce odstranil dálniční kupón bezprostředně po zastavení vozidla, policisté si toho nemuseli vůbec všimnout.

Ve výroku rozhodnutí celního úřadu není uvedeno místo spáchání přestupku, což je rozporné s judikaturou Nejvyššího správního soudu – např. usnesením rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Uvedena je totiž pouze rychlostní komunikace R7, která vede z Prahy v délce 16 km.

Z výpovědi policisty pprap. M. K. nevyplývá, že by komunikace byla označena dopravní značkou IP15a-silnice pro motorová vozidla. Tato skutečnost je pouze bez dalšího konstatována v rozhodnutí celního úřadu. Žalobce měl právo na doplnění dokazování za účelem zjištění, zda vozidlo bylo zastaveno na úseku silnice pro motorová vozidla R7, nebo na silnici první třídy I/7, a to právě výsledkem jím navrhovaných svědků.

K tomu, že v místě zastavení policií, byla již silnice příslušným dopravním značením ukončena, celní úřad uvedl pouze, že zpoplatněný úsek komunikace je stanoven vyhláškou ministerstva dopravy a osazen příslušnými dopravními značkami. Celní úřad neprokázal, že místo, kde byl žalobce zastaven, je osazeno dopravními značkami, resp., že nebyla umístěna dopravní značka ukončující zpoplatněný úsek.

Celní úřad i žalovaný uvedli, že žalobce se přestupku dopustil minimálně ve formě vědomé nedbalosti. Žalobce se nespolehal na to, že by toto jeho údajné jednání nebylo zjištěno. Žalobce je přesvědčen, že se nenacházel na zpoplatněném úseku. I pokud by tomu tak bylo, jedná se o nedbalost nevědomou. Pokud celní úřad uložil pokutu ve výši 3.000,- Kč

za předpokladu, že se jednalo o vědomou nedbalost, musela by být za nevědomou nedbalost uložena sankce nižší.

Rozhodnutí celního úřadu je nepřezkoumatelné, neboť je jeho výrok nesrozumitelný. Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) musí výrok rozhodnutí obsahovat také formu zavinění. Forma zavinění v rozhodnutí celního úřadu absentuje. Výrok rozhodnutí neodpovídá § 77 zákona o přestupcích účinného ke dni nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Sebeobvinění žalobce ze spáchání přestupku neodstranění neplatného kupónu označil za absurdní konstrukci, pro kterou nesvědčí jiný důkazní prostředek než žalobcovo přiznání učiněné po 6 měsících od údajného spáchání. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech tím, že rozhodnutí neobsahuje společný trest. Nespáchání tohoto přestupku svědčí také to, že žalobce staví svou obhajobu na tom, že přestupek jízdy bez kupónu nespáchal, neboť se nenacházel na zpoplatněné komunikaci.

K námitce neprovedení výslechu žalobcem navržených svědků a zpochybnění věrohodnosti výpovědi zasahujícího policisty odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2015, č. j. 4 As 51/2015 - 72, ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014 - 41, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23, a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 25. Svědecká výpověď policisty přítomnost osob v žalobcově autě vyloučila. Ani oznámení o přestupku sepsané na místě kontroly neobsahuje identifikační údaje o svědcích – osobách přítomných v autě. Návrh na vyslechnutí spolujezdkyň navrhl žalobce až v doplnění odvolání, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 80/2013 - 18, dle kterého je věrohodnost takových osob vyloučena a takový důkaz označen za nevěrohodný. Celní úřad se k neprovedení výslechu žalobcem navržených svědků vyjádřil, nejedná se tedy a opomenutý důkaz.

Žalobcovu konstrukci o odstranění platného kupónu v domněnku, že jde o neplatný kupón, a to v místě zastavení, kde již není třeba mít vylepený dálniční kupón, způsobeného mírným vlivem drog, označil žalovaný za absurdní a blížící se frašce. Upozornil, že žalobce byl zastaven z důvodu překročení povolené rychlosti, byl prý pod vlivem drog, a přesto řešil v porovnání s těmito porušeními zákona marginální přestupek neodstranění neplatného kupónu. Není rozhodné to, zda (ne)měl žalobce kupón vylepený při řízení vozidla, nýbrž to, že žalobce neměl vylepený kupón při kontrole provedené na ještě zpoplatněné komunikaci. Ani pozůstatky odlepeného kupónu policistům nepředložil.

K námitce absence označení místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že přestupek neuhrazení časového poplatku za užití zpoplatněné pozemní komunikace neklade takové nároky na přesnou specifikaci místa spáchání přestupku jako přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti na území obce. Rychlostní komunikace R7 v době spáchání přestupku byla zpoplatněna od sjezdu Praha – Ruzyně, letiště (exit č. 2) až po sjezd na Knovíz (exit č. 18), tedy včetně místa detekce vozidla i místa, kde bylo vozidlo po 20 km od místa detekce zastaveno. Konkretizace místa spáchání přestupku „pouhým“ označení komunikace R7 proto obstojí.

K námitce, že v místě, kde policisté žalobce stavěli a viděli jej, již silnice pro motorová vozidla byla příslušným dopravním značením ukončena a že místo, kde byly pořízeny fotografie, se nachází na komunikaci I/7, žalovaný uvedl, že z fotografií je zřejmé, že se vozidlo žalobce v době kontroly nachází v pravém třetím jízdním pruhu ve směru jízdy, o čemž svědčí vodorovné dopravní značení zachycené na fotografii – podélná čára přerušovaná V02a, kterým je označena vozovka vlevo od vozidla žalobce. Tento jízdní pruh je určený pro pomalu jedoucí vozidla a je zpravidla umístěn ve stoupání rychlostních silnic a dálnic, přičemž z fotografie, na které je zachycen za vozidlem žalobce bílý tahač značky

DAF, je zřejmé, že i tento jízdní pruh se nachází ve stoupání tříproudové silnice. Na počátku silnice I/7, která začíná za sjezdem č. 18 na Knovíz a je vzdálený cca 5,5 km od místa detekce vozidla, se však žádný úsek stejných či podobných charakteristik nenachází, jedná se jednoznačně o třetí jízdní pruh, který je součástí zpoplatněného úseku R7 a který se nachází cca 2 km od místa specifikovaného souřadnicemi, kde došlo ke změření vozidla žalobce. Za této důkazní situace nebylo dokazování třeba nikterak doplňovat a ověřovat svědeckými výpověďmi osob, jejichž přítomnost ve vozidle žalobce byla navíc vyloučena. Co se týče místa, kde byl žalobce policisty viděn, pak dostupné důkazy (snímek z radaru, svědecká výpověď policisty, údaje z mapových podkladů) osvědčují, že vozidlo žalobce bylo z důvodu překročení rychlosti změřeno na místě definovaném souřadnicemi, které se prokazatelně nacházelo na zpoplatněném úseku R7. Tomu také ostatně nasvědčují údaje o rychlosti, kdy policisté v přestupkovém spise uvedli, že žalobce nerespektoval povinnost řidiče osobního automobilu jet v úseku, kde je maximální dovolená rychlost 130 km/hod, nejvýše stanovenou rychlostí, přičemž tato maximální dovolená rychlost je vyhrazena právě pro jízdu po rychlostních komunikacích a dálnicích, které jako takové podléhají zpoplatnění všechny. Skutečnost, že žalobce jel v místě detekování jeho vozidla změřenou rychlostí 154 km/h, tak nasvědčuje tomu, že si žalobce musel být vědom, že se nachází na rychlostní silnici, která podléhá zpoplatnění. Lze tedy shrnout a uzavřít, že již z konkrétních souřadnic, kde byl žalobce se svým vozidlem změřen radarem, lze bez pochybností dojít k závěru o přítomnosti vozidla řízeného žalobcem v systému časového zpoplatnění, přičemž ke zjištění absence úhrady časového poplatku došlo po zastavení žalobce. Není rozhodující, zda k takovému zjištění došlo na zpoplatněné či nezpoplatněné komunikaci (ve skutečnosti ještě přímo na zpoplatněné komunikaci). Tvzení žalobce, že nebyla jím navrženými důkazy (výslechy svědků) ověřena skutečnost, že před dotčeným místem zjištění a kontroly již byla komunikace (v rozporu s příslušnou vyhláškou) označena značkami končícími zpoplatněný úsek R7, označil žalovaný za absurdní.

K námitce neprokázání spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti uvedl, že přestupek byl spáchán minimálně ve formě vědomé nedbalosti. U žalobce jakožto majitele řidičského oprávnění skupin A1, B, s místem trvalého pobytu v obci M., která leží v regionu, který je spojen se zbytkem republiky dvěma hlavními dopravními tepnami, z nichž jedna je právě zpoplatněná rychlostní komunikace R7, lze rozumně předpokládat, že měl povědomí o existenci zpoplatnění této rychlostní silnice. Existence zpoplatnění rychlostních silnic a dálnic na území ČR je ostatně informace známá široké, nejen motoristické veřejnosti. Charakter rychlostní komunikace R7, která patřila v době žalobcova jednání mezi 7 zpoplatněných rychlostních komunikací na území ČR, a její dopravní označení pak dále nemůže nikoho nechat na pochybách, že se jedná o rychlostní komunikaci, která jako taková podléhá zpoplatnění. Žalobce, který po této čtyřproudové komunikaci jel rychlostí 154 km/h, tedy věděl (musel vědět), že se nachází na rychlostní komunikaci, kde je odpovídající rychlost předepsána. Musel tedy vědět i to, že jde o komunikaci zpoplatněnou, což by zjistil i tehdy, pokud by řádně sledoval dopravní značení. Složka vědění byla tedy v případě jednání žalobce nepochybně přítomná (věděl), a ten pak zjevně nedocenil možné následky svého jednání a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. Vědomou nedbalostní formu zavinění lze ostatně také dovodit z polemiky o tom, zda se místo kontroly či místo detekce vozidla (ne)nacházelo na zpoplatněném úseku. Žalobce si s ohledem na svou argumentaci musel být vědom toho, že R7 je zpoplatněná a on jejím užitím porušil zájem chráněný zákonem. Také na základě obsahu doplnění odvolání, kde zástupce uvádí, že žalobce měl mít v době kontroly na předním skle vylepený neplatný dálniční kupón, lze dovodit minimálně obecné povědomí žalobce o existenci časového zpoplatnění. Neplatný dálniční kupón by totiž žalobce v minulosti nevylepil a v době kontroly by jej dle svého tvrzení neodstraňoval, pokud by takové povědomí neměl. Žalovaný je přesvědčen o tom, že okolnosti spáchání dotčeného

přestupku vylučují to, že by žalobce v době svého jednání nevěděl, že se nachází na zpoplatněné rychlostní komunikaci R7, a že se tedy dotčeného přestupku dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. Vzhledem k okolnostem spáchání přestupku jednání žalobce již hraničilo s nepřímým úmyslem, neboť žalobce nejen musel vědět o možnosti poruchy nebo ohrožení chráněného zájmu, ale mohl být také se vznikem škodlivého následku srozuměn (byl mu lhostejný), a byl ostatně také připraven na jeho dopady (preventivní pojištění proti pokutám za přestupky). Výše pokuty byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí ve výši 3 000 Kč, a je v této souvislosti podle žalovaného navíc nerozhodné, zda byla u žalobce dovozena forma zavinění z vědomé nedbalosti nebo nevědomé nedbalosti. Mezi oběma stupni nedbalosti je jen tenká hranice a pro určení výměry sankce při spodní hranici zákonného rozpětí toto rozlišení ve skutečnosti nemá význam. I pokud by hypoteticky měla být u žalobce dovozena jen nevědomá nedbalost, snížení výše pokuty (např. na 2 000 Kč) by se žalobce jen z tohoto důvodu nedočkal. Tato žalobní námitka tedy ve skutečnosti nemíří na materiální nezákonnost napadeného rozhodnutí (včetně rozhodnutí celního úřadu), neboť nevede k poukázání na materiální zkrácení žalobce na jeho právech nesprávným posouzením této dílčí právní otázky.

K námitce absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) konstatoval, že ustanovení čl. I bodu 25 zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015. S ohledem na obecný zákaz retroaktivity právní úpravy a nezasahování do právních vztahů (včetně práv a vztahů procesních) vzniklých před účinností zákona to znamená, že povinnost uvedení formy zavinění ve výrokové části rozhodnutí o přestupku dle ustanovení § 77 se vztahuje pouze na přestupková řízení zahájená po dni 1. 10. 2015. Řízení o dotčeném přestupku vedené se žalobcem však bylo zahájeno dne 18. 3. 2015 doručením písemnosti ze dne 11. 3. 2015, č. j. 20372-4/2015-610000-12, nadepsané jako „Oznámení o zahájení řízení o přestupku, nařízení ústního jednání a předvolání“ žalobci. Bylo tedy zahájeno v době, kdy ustanovení § 77 vyžadující obligatorní uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí nebylo ještě účinné. Nebylo pak účinné ani v době, kdy celní úřad vydal rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015. Celní úřad tedy v jeho výroku nebyl povinen formu zavinění uvádět a rozhodně tomu nebyl povinen žalovaný (odvolací orgán), jehož napadené rozhodnutí žádnou skutkovou větu ani obsahovat nemá. Žalovaný tak odmítl konstrukci žalobce, že by pozdější změna právní úpravy měla mít vliv na dříve vydané prvoinstanční rozhodnutí celního úřadu a proto by měl výrok prvoinstančního rozhodnutí korigovat svým rozhodnutím žalovaný (odvolací orgán), nebo by jej dokonce měl spíše zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu orgánu k novému projednání.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Žalobce dne 6. 1. 2015 v 13:47 hodin řídil osobní motorové vozidlo na rychlostní komunikaci R7 ve směru na Louny mimo obec v úseku, kde je maximální povolená rychlost 130 km/hod, a byla mu silničním radarovým rychloměrem RAMER R10 naměřena rychlost 154 km/hod, po odečtení odchylky 3 % tedy 149 km/hod. Dále byl žalobce podroben vyšetření za pomoci přístroje Dräger, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž výsledek byl negativní. Bylo také zjištěno, že na vozidle není umístěn kupón prokazující úhradu časového poplatku. Žalobce s přestupky nesouhlasil a požádal o sepsání oznámení o přestupku, které ale odmítl podepsat a vyjádřit se.

V úředním záznamu Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, Územního odboru Kladno, Dopravního inspektorátu ze dne 7. 1. 2015 je uvedeno, že žalobce hlídce na místě kontroly sdělil, že je pojištěn proti pokutám

za přestupky v dopravě, odmítá cokoliv podepsat a vyjadřovat se, jak mu bylo zaměstnancem pojišťovny uloženo.

Na místě kontroly byly pořízeny dvě fotografie zobrazující pohled na čelní sklo vozidla, na kterém chybí dálniční kupón. Z první fotografie, která zachycuje i vnitřek vozidla, není patrné, že by se zde nacházeli spolujezdcí. Dále je patrné, že žalobce je připoután bezpečnostním pásem.

Ze snímku z radarového rychloměru je patrné, že žalobce jel dne 6. 1. 2015 v 13:47:24 rychlostí 154 km/hod na rychlostní komunikaci v místě se souřadnicemi GPS délka: 14°11'08.160" E a GPS šířka: 50°11'16.481" N. Z připojené fotografie zobrazující pohled na vozidlo ze zadní strany není patrné, že by se na zadních sedadlech nacházely osoby.

Doručením písemnosti ze dne 11. 3. 2015 bylo zahájeno správní řízení. Skutek je v oznámení o zahájení řízení vymezen takto: „*přestupku jste se měl dopustit dne 6. 1. 2015 jako řidič motorového vozidla zn. Škoda Superb, reg. zn. X, užitím zpoplatněné komunikace R7, označené dopravní značkou IP15a – Silnice pro motorová vozidla, v úseku 15. kilometru ve směru Louny, bez uhrazení časového poplatku*“. Písemností bylo nařízeno ústní jednání na 2. 4. 2015.

Dne 2. 4. 2015 se k celnímu úřadu dostavil zástupce žalobce, který se odmítl k věci vyjádřit. Na jeho žádost mu byly předány fotokopie spisového materiálu a byla mu stanovena lhůta k vyjádření 15 dnů, tj. do dne 15. 4. 2015.

Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015 byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč za spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se *dopustil tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) téhož zákona, dne 6. 1. 2015 v 13:47 hodin jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici R7, motorovým vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky X, aniž by byl uhrazen časový poplatek.*

Zástupce žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 blanketní odvolání.

Celní úřad usnesením ze dne 26. 5. 2015 vyzval zástupce žalobce k doplnění odvolání o chybějící náležitosti ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy.

Podáním v elektronické podobě ze dne 30. 6. 2015 zástupce žalobce odvolání doplnil. Zpochybnil fotografie, které údajně nedokazují, kde a kdy k jejich pořízení došlo s tím, že na snímcích není zachycena silnice R7, ale silnice I/7 ve směru na Louny, což není rychlostní komunikace. Na podporu tvrzení, že obviněný z přestupku nejel po úseku zpoplatněné komunikace, ale po silnici I. třídy, navrhl vyslechnout spolujezdkyně V. H. a R. D. Policisté měli původně fotit čelní sklo z důvodu podezření ze spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, neboť žalobce měl na skle vylepen již neplatný dálniční kupón, který na upozornění policistů odstranil, a poté bylo čelní sklo nafoceno. Žalobce připustil, že předmětné vozidlo řídil, ale v daném úseku komunikace dne 6. 6. 2014, kdy byly pořízeny předmětné fotografie. Poukázal na to, že již uplynula roční promlčecí lhůta k projednání přestupku. Fotografie z radarového rychloměru ze dne 6. 1. 2015 zachycuje vozidlo ze zadní strany a prokazuje pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti, nikoli to, že vozidlo nemá vylepený příslušný díl dálničního kupónu. Téhož dne, kdy byl žalobce změřen, platný dálniční kupón na přední straně vozidla měl. Fotografie prokazující absenci dálniční známky jsou pořízeny jiného dne a na silnici, kde se dálniční kupón nevyžaduje. Neprokazují, že by se vozidlo nacházelo na zpoplatněném úseku komunikace. Dle žalobce jsou úřední záznam a oznámení o přestupku fakticky jedním důkazním prostředkem, neboť vycházejí z identického pramene důkazu (tj. písemného záznamu policisty). Na tyto dvě listiny nelze hledět jako na dva samostatné důkazy. Policisté ani

nepředložili žalobci tiskopis oznámení o přestupku k vlastnímu vyjádření, neboť ho sepsali teprve následně na služebně. Úřední záznam, ani oznámení o přestupku, nelze provést jako důkaz. Pokud celní úřad vycházel z úředního záznamu, obsahujícího jednostranný popis policisty (a fakticky jeho písemné svědectví), jako z podkladu pro rozhodnutí, pak porušil právo obviněného „vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky“ dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Průběh kontroly byl poměrně vyhočený, jelikož žalobce měl v minulosti konflikt s policisty z Karlovarského kraje a měl dojem, že policisté na místě kontroly chtěli své kolegy pomstít. V celní úřadem stanovené lhůtě žalobce nenavrhl provedení dalších důkazů, neboť se domníval, že patnáctidenní lhůta, která mu byla stanovena pro vyjádření k předmětnému přestupku, se vztahovala pouze k listinným důkazům, a to k oznámení přestupku a k fotodokumentaci. K ústnímu jednání se dostavil pouze zmocněnec obviněného, kterému dal následně žalobce pokyn, aby se z taktických důvodů k provedeným důkazům nevyjadřoval do té doby, než budou shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí. Žalobce legitimně očekával, že mu bude dána možnost se vyjádřit ke všem podkladům před vydáním rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, a proto předpokládal, že celní úřad bude provádět další dokazování a hodlal se vyjádřit až následně ke všem podkladům pro rozhodnutí. Celní úřad se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s tím, zda se vůbec jednalo o úsek zpoplatněné pozemní komunikace. Zpoplatnění podléhá užívání pozemní komunikace, kterou určí prováděcí právní předpis a která je označena dopravní značkou označující zpoplatnění, což celní úřad svou argumentací nijak nedoložil, ani netvrdil, že by prostor pozemní komunikace v místě definovaném dle GPS 014°11'08.160" E, 50°11'16.481" N byl označen příslušnou dopravní značkou označující zpoplatnění komunikace, byť dle § 20 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je zpoplatněn jen takový úsek komunikace, který je (1) určen právním předpisem a (2) označen dopravní značkou označující zpoplatnění, přičemž tyto dvě podmínky musí být splněny kumulativně. Vzhledem k tomu, že celní úřad v rozhodnutí neuvedl, že by předmětný úsek komunikace byl značen dopravní značkou ve smyslu poznámky pod čarou č. 11a zákona o pozemních komunikacích, tak tvrzení žalobce, že předmětný úsek nebyl takovou dopravní značkou označen, není vyvráceno žádným provedeným důkazem, ani tvrzením celního úřadu obsaženým v napadaném rozhodnutí. Vada rozhodnutí je také v nedostatečném odůvodnění výše sankce - pokuty, neboť celní úřad považoval za přítěžující okolnost skutečnost, že se žalobce snažil získat finanční výhodu oproti ostatním řidičům v systému časového zpoplatnění, kteří se podílejí na nákladech spojených s výstavbou, modernizací, údržbou a provozem významných silničních tahů, což je základní skutkovou podstatou ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, tedy mu byla k tíži přičítána ta samá okolnost dvakrát. Jinou přítěžující okolnost celní úřad v napadaném rozhodnutí neuvedl. Celní úřad nesprávně užil k dokazování úřední záznamy, které nemohou být procesně prováděny jako důkazy, nedostatečně zdůvodnil kritéria pro posouzení výše sankce dle § 12 zákona o přestupcích.

Celní úřad rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015 své rozhodnutí ze dne 22. 4. 2015 dle § 87 správního řádu v autoremeduře zrušil.

Celní úřad písemností ze dne 9. 7. 2015 doručenou zástupci žalobce dne 10. 7. 2015 do datové schránky oznámil pokračování v řízení a nařídil ústní jednání na 30. 7. 2015.

Dne 30. 7. 2015 se k ústnímu jednání žalobce, ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Předvolaný svědek M. K. sdělil, že dne 6. 1. 2015 vykonával s kolegou pprap. M. H. dohled nad BESIP na rychlostní komunikaci R7 ve směru na Louny. V 13:47 kolem jejich služebního vozidla projelo vozidlo rychlostí 154 km/hod, okamžitě se za ním rozjeli a pronásledovali ho, asi po dvou kilometrech bylo stoupání, kde se nachází třetí připojený silniční pruh, ve kterém bylo vozidlo zastaveno. Při kontrole nebyli zjištěni ve vozidle žádní spolujezdcí. Žalobce seděl po celou dobu kontroly ve vozidle na místě řidiče.

Na předním skle vozidla nebyl vylepen žádný kupón, kolega vozidlo vyfotografoval. Vozidlo jelo a bylo i zastaveno na komunikaci R7, nikoli na silnici první třídy I/7, která začíná až od 18. kilometru u sjezdu na Slaný a od tohoto místa vede jeden jízdní pruh.

V rámci dokazování připravil celní úřad screenshoty z Googlemaps zobrazující místo detekce žalobce (ztotožněné souřadnicemi GPS) a místo zastavení. Vyplývá z nich, že obě dvě místa se nacházejí na rychlostí komunikaci R7.

Usnesením ze dne 31. 7. 2015 celní úřad stanovil žalobci lhůtu 10 dnů k vyjádření ke všem podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2015 celní úřad uložil žalobci pokutu za spáchání přestupku, přičemž skutek byl vymezen stejně jako v rozhodnutí ze dne 8. 7. 2015. V odůvodnění mj. uvedl, že výsledky žalobcem navržených svědků nepovažoval za nutné provést, neboť by neznamenal větší přínos. Nadto tyto osoby ani nebyly přítomny ve vozidle žalobce. Předmětný úsek komunikace R7 je pozemní komunikací, jejíž užití podléhá časovému poplatku. Podle vyhlášky Ministerstva dopravy č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 435/2012 Sb.“) je pozemní komunikace R7 zpoplatněna v úseku Praha, Ruzyně-letišť - Knovíz (exity 2 - 18), v celkové délce 16,6 km, tedy i v místě zaznamenané jízdy předmětného vozidla (souřadnice 014°11'08.160" E, 50°11'16.481" N, v blízkosti obce Brandýsek). Rychlostní komunikace R7 byla označena dopravní značkou IP15a – silnice pro motorová vozidla, jak ostatně Policie ČR uvedla v oznámení přestupku č. j. KRPS-6813-4/PŘ-2015-010306-MK.

Zástupce žalobce podal proti rozhodnutí blanketní odvolání.

Celní úřad usnesením ze dne 22. 9. 2015 vyzval žalobce k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení. Žalobce však blanketní odvolání nedoplnil.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 13. 11. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 13. 1. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání. Soud proto přistoupil k rozhodnutí bez jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud konstatuje, že žalobce blanketní odvolání nedoplnil, žalovaný tedy neměl k dispozici konkrétní odvolací námítka. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě pouze soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Sám žalobce se tak „ochudil“ o jeden stupeň přezkumu rozhodnutí celního úřadu. V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku žalobcem.

Jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. S ohledem na to, že správní soudnictví tady není pro to, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posuzovat důvodnost námitky týkající se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla zcela účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).

K první žalobní námitce, že žalobcem tvrzený jím spáchaný přestupek dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích (neodstranění neplatného kupónu), ke kterému se doznal ve svém doplnění odvolání proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí zrušenému celním úřadem v autoremeduře, nebyl projednán ve společném řízení s přestupkem dle § 42a odst. 2 písm. a) téhož zákona (absence platného kupónu) soud uvádí následující. Smyslem společného řízení je uložení jedné sankce, která se dle absorpční zásady uloží podle ustanovení vztahujícího se na delikt nejprísněji postižitelný. Žalobce (ani žalovaný) netvrdí, že by byl postižen za přestupek neodstranění neplatného kupónu. Žalobce tak ani nebyl zkrácen na svých právech na projednání obou dvou přestupků ve společném řízení. Žalobce tak ani netvrdí, že by byla takto zasažena jeho právní sféra. Soud proto tuto námitku shledal zcela nedůvodnou.

K námitce neprovedení výslechu dvou žalobcem navržených svědkyň soud uvádí, že nemá pochybnost o jejich nepřítomnosti v žalobcově vozidle. V oznámení o spáchání přestupku sepsaném na místě kontroly mohl žalobce jistě uvést obě dvě svědkyně. Žalobce byl kontrolován dokonce z hlediska přítomnosti alkoholu v dechu. Žalobce po celou dobu kontroly seděl ve vozidle na místě řidiče. Policisté tedy strávili dostatek času v bezprostřední blízkosti kontrolovaného vozidla a osob na zadních sedadlech by si zcela jistě všimli. Z připojené fotografie k snímku z radarového měřiče zobrazující pohled na vozidlo ze zadní strany není patrné, že by se na zadních sedadlech nacházely osoby, jak tvrdí žalobce. Tuto skutečnost potvrzuje i výpověď policisty. K důkazní hodnotě výpovědi policisty soud uvádí, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnějším svědectví policisty a odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů – např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 51/2015 – 72, a ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014 – 41. Soud ze spisu ani z tvrzení žalobce nezjistil nic, co by věrohodnost policistů snižovalo. Tvrzení o přítomnosti dvou spolujezdkyň proto považuje soud za účelové (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 80/2013 – 18). Výslech osob, které nebyly přítomny kontrole, by byl zcela nadbytečný. Celní úřad i žalovaný se k uvedenému vyjádřili. Nejde tedy o opomenutý důkaz. Soud má proto také tuto námitku za nedůvodnou.

Tvrzení žalobce, že měl vylepený kupón a po zastavení vozidla sdělil policistům, že „nějakou dálniční známku měl, ale odstranil ji“, neboť se mylně domníval, že vylepený kupón je již neplatný, má soud za zcela absurdní (ostatně sám žalobce své jednání na místě kontroly zdůvodňuje ovlivněním drogami). To, že by žalobce sdělil policistům, že kupón měl a odstranil ho, uvedl až v žalobě. Nadto je toto tvrzení v rozporu s tvrzením uvedeným v doplnění odvolání proti prvnímu rozhodnutí celního úřadu, v němž popsal jinou verzi, a to: policisté si všimli neplatného kupónu a upozornili na něj žalobce a ten poté neplatný kupón odstranil. I v případě, že by žalobce platný kupón (mylně pokládán za neplatný)

odstranil, mohl ho jistě policistům na místě kontroly ukázat, a tím rozptýlit podezření ze spáchání přestupku. To však žalobce neučinil. Nadto přestupku neodstranění neplatného kupónu se lze dopustit pouze v systému časového zpoplatnění [srov. definici systému časového zpoplatnění dle § 21 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích: *Zpoplatněnou pozemní komunikaci lze užit silničním motorovým vozidlem nejméně se čtyřmi koly, jehož největší povolená hmotnost činí nejvýše 3,5 tuny (dále jen „vozidlo v systému časového zpoplatnění“), pouze po úhradě časového poplatku.*], neboť dle § 42a odst. 2 písm. e) zákona o pozemních komunikacích *řidič vozidla v systému časového zpoplatnění se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e neodstraní díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku z viditelného místa ve vozidle bez zbytečného odkladu po skončení platnosti tohoto kupónu.* Pokud žalobce přiznává spáchání přestupku neodstranění neplatného kupónu, doznává se k užití zpoplatněné komunikace – což je však kontradiktorní k žalobě, v níž popírá užití zpoplatněné komunikace.

Soud shrnuje, že žalobce verze skutku mění. Jeho jednotlivé verze nejenže si protirečí navzájem, ale dokonce samy sobě. Věrohodnost žalobcových tvrzení je oslabena logickými rozpory.

K námitce, že žalobce se nenacházel na zpoplatněné komunikaci R7, ale na silnici první třídy I/7, soud konstatuje, že obě místa (tj. jak místo, kde byl žalobce spatřen při řízení vozidla vyšší než povolenou rychlostí, tak místo kontroly) byla doložena v řízení provedenými screenshoty rychlostní komunikace R7 z Googlemaps a výpovědí policisty. Nadto je toto tvrzení rozporné s doznáním spáchání přestupku neodstranění neplatného kupónu, kterého se lze dopustit pouze v systému časového zpoplatnění, tedy pouze na zpoplatněné komunikaci. Soud má tuto námitku tak za nedůvodnou.

K námitce absence označení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí předně soud uvádí, žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě, nikoli ve správním řízení, a to ani v odvolání proti prvnímu rozhodnutí celního úřadu, které bylo zrušeno v autoremeduře. Ve výroku rozhodnutí celního úřadu je označeno místo a časové vymezení spáchání přestupku takto: „*dne 6. 1. 2015 v 13:47 hodin jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici R7*“.

Soud přes výše předestřené uvádí, že si je vědom stěžovatelem uváděného usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Rozšířený senát dovodil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zajistit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech těchto důvodů odmítl rozšířený senát úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko

z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

Soud považuje žalobcem vytýkané označení místa spáchání skutku za postačující pro nezaměnitelnost skutku (a to i vzhledem k tomu, že je doplněno časovým určením), byť připouští, že mohlo být specifikováno podrobněji (tak jako v oznámení o zahájení řízení). Je totiž třeba odlišit konkretizaci místa spáchání přestupku překročení rychlosti (kde je třeba podrobně určit místo spáchání vzhledem k tomu, že nejvyšší povolená rychlost může být i na jedné komunikaci stanovena v různých jejích úsecích odlišně) a užití zpoplatněné komunikace bez patřičného kupónu (kde postačí méně konkrétní označení místa spáchání, neboť je zřejmé, že zpoplatněna je celá komunikace). Proto není přiléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, který se vztahoval právě k deliktu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.

Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39, v němž nebylo shledáno nedostatečné označení místa spáchání přestupku vymezeného takto: „*řidič stál v Karlových Varech v ulici Jaltská s vozidlem tovární značky Fiat, registrační značky X za dopravní značkou IP 13c- Parkoviště s parkovacím automatem, s dodatkovou tabulkou E 13 s textem 7:00 – 18:00 hod, a ve vozidle neměl na viditelném místě řádně vystavený platný lístek z parkovacího automatu o zaplacení parkovného (placení parkovného nezjištěno ani přes službu SMS parkovné – M-parking)*“ a konstatoval, že „*ulice byla označena dopravní značkou a z fotografie je zřejmé její umístění ve vztahu k místu, kde bylo vozidlo zaparkováno. Umístění dopravní značky koresponduje s nařízením platným v rozhodné době na území statutárního města Karlovy Vary (č. 8/2013), kterým se vymezují místní komunikace nebo jejich určené úseky, které lze užít ke stání vozidla jen za cenu sjednanou. Toto nařízení bylo vydáno k provedení § 23 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Podle přílohy č. 1 tohoto nařízení spadá celá ulice Jaltská pod vymezení čl. 1 písm. a) tohoto nařízení. ... Statutární město Karlovy Vary tak stání na celé této ulici zpoplatnilo a ulice byla řádně označena dopravní značkou.*“. Nejvyšší správní soud tak dovodil, že pokud je stání v celé ulici zpoplatněno, postačí označení místa spáchání přestupku pouze názvem této ulice a není nezbytně nutné uvádět konkrétní místo (č. p. objektu poblíž vozidla, GPS souřadnice apod.). V nyní projednávaném případě je situace totožná. Rychlostní komunikace R7 byla dle vyhlášky č. 435/2012 Sb. zpoplatněna v úseku Praha, Ruzyně-letišť - Knovíz (exity 2 – 18). V rozhodnutí je uvedena specifikace „*jako řidič vozidla v systému časového zpoplatnění užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici R7*“, je tedy patrné, že se žalobce nacházel na zpoplatněné rychlostní komunikaci R7, nikoli na silnici první třídy I/7. Rovněž tuto námitku má proto za nedůvodnou.

K námitce absence dopravní značky IP 15a-silnice pro motorová vozidla, resp. přítomnosti značky IP 15b-konec silnice pro motorová vozidla, což chtěl žalobce dokazovat výpovědí dvou spolujezdkyň, soud konstatuje, že žalobce si opět protiřečí. Pokud tvrdí, že zpoplatnění silnice bylo již ukončeno značkou IP 15b, připouští, že jel po zpoplatněné rychlostní komunikaci R7, neboť se na tuto komunikaci musel dostat ještě před značkou ukončující její zpoplatnění. Nemá smysl zpochybňovat policií tvrzenou skutečnost (hraničící již s notorií) uvedenou v oznámení o přestupku, že rychlostní komunikace R7 byla označena dopravní značkou IP15a-silnice pro motorová vozidla. Žalobce k tomu neuvedl jediné relevantní tvrzení, pouze navrhl výslech dvou osob, které ale ve vozidle přítomny nebyly. Tuto námitku tak má soud za nedůvodnou.

K námitce nespáchání přestupku z nedbalosti vědomé, ale pouze z nedbalosti nevědomé, a následně výtce k výši pokuty soud uvádí, že bylo prokázáno, že žalobce věděl, že užil pozemní zpoplatněnou komunikaci. Ostatně sám se v doplnění odvolání doznal

ke spáchání neodstranění neplatného kupónu, kterého se může dopustit pouze *řidič vozidla v systému časového zpoplatnění*, a v žalobě uvedl verzi, že odstranil platný kupón v domněnku, že jde o již neplatný kupón. Věděl tedy, že užil zpoplatněnou komunikaci. O nedbalost nevědomou tak v žádném případě nejde.

K výtce směřující k absenci formy zavinění dle § 77 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí celního úřadu soud uvádí, že § 77 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 upravoval náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku. V souladu s tímto zněním bylo vydáno celním úřadem rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015. Dne 1. 10. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „*novela zákona o přestupcích*“), která v čl. I v bodě 25 stanovila, že v § 77 se za slova „*vyslovení viny*“, vkládají slova „*formu zavinění*“. Podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení novely zákona o přestupcích se řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona o přestupcích ve znění účinném před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Novela zákona o přestupcích, která nabyla účinnosti přede dnem vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2015, nově zařadila mezi náležitosti výroku rozhodnutí podle tohoto zákona formu zavinění. Ovšem právě s ohledem na shora citované přechodné ustanovení této novely, žalovaný nebyl povinen tuto novou právní úpravu při svém rozhodování zohlednit, neboť tato se nevztahovala na doposud pravomocně neskončená řízení, kterým bylo právě i řízení ve věci žalobce. Žalovaný tak správně postupoval při svém rozhodování podle zákona účinného před dnem nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích, když formu zavinění ve výroku svého rozhodnutí neuvedl. Správní orgány obou stupňů neměly povinnost formu zavinění ve výroku uvést.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová